

[Poul Hansen (Kalundborg).]

konsum-is stilles intet andet ændringsforslag end det, der vedrører ikrafttrædelsesdatoen.

Jeg skal på udvalgsflertallets vegne anbefale samtlige ændringsforslag og derefter selve lovforslagene til vedtagelse.

Dernæst vil jeg gøre nogle bemærkninger i min egenskab af ordfører for mit parti. Som jeg sagde ved første behandling af afgiftsforslagene, er de en stram, men efter vor opfattelse nødvendig medicin af hensyn til valutastillingen og hele den økonomiske situation, nødvendig, hvis vi vil undgå at komme ud i en meget forstærket kreditstramning med deraf følgende større arbejdsløshed. Jeg sagde endvidere, at når det mål, der skulle nås: en forbrugsbegrænsning over en bred front, skulle tages i betragtning, var der en rimelig social balance i forslagene, og jeg betegnede endelig ordningen med opsparingsbeviser som en idé, der var grund til at anerkende.

Det resultat, der nu er kommet ud af udvalgsforhandlingerne for disse lovforslags vedkommende, ændrer intet i den bedømmelse, jeg i lørdags havde anledning til at anstille, og vi kan derfor erklære os tilfredse med resultatet — et resultat, som jeg også tror befolkningen stort set vil have forståelse for. Hvad vi her har nået vil blive fulgt op af besparelser, vil blive fulgt op af en økonomisk politik, der med skyldig hensyntagen til produktion og beskæftigelse vil have det mål for øje at sikre balance i de økonomiske forhold, sikre valutabalancen og forhåbentlig danne grundlag for en fremtidig valutareserve.

Jeg har set, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen til pressen har udtalt, at det, et flertal her er blevet enig om, ikke er nok. Det er uden videre klart, at den økonomiske udvikling fremover er behæftet med sådanne usikkerhedsmomenter, at ingen her kan give absolutte garantier. Vi ved bl. a. ikke, i hvilken retning de internationale prisforhold vil ændre sig. Enhver ved også, at hvad end det ærede medlem selv måtte have fået gennemført, havde han været i samme situation, og det er derfor vanskeligt at se, at det kan tjene noget godt formål for landet, hvis det ærede medlem og hans meningsfæller viderefører den kampagne, man med så megen iver

har hengivet sig til i de sidste tre fjerdingår. Jeg tror, at der med den enighed, som blev opnået i nogle sene aftentimer i går, er lagt grund både for en økonomisk stabilitet og for en politisk stabilitet et godt stykke tid fremover. Jeg tror, at der også i befolkningen vil være en stærk fornemmelse heraf, og at den opnåede enighed i sig selv vil have betydning for forholdenes videre udvikling. Det er min bestemte opfattelse, at begynder man nu at videreføre den kampagne, vi har været vidne til, og fortsætter man den ensformige tale om, at det kun er valg og regeringsskifte, vi trænger til, vil en sådan kampagne vinde endnu mindre genklang i befolkningen end tidligere; den vil slå tilbage på sine ophavsmænd.

Mon man ikke med en populær vending kan sige til de to store oppositionspartier i denne sal: det løb er kørt — jeg synes, det er berettiget samtidig at minde om, hvad det er for et løb, man har kørt. Efter den alvorlige svækkelse af valutastillingen gennem sommermånederne i fjor indbød regeringen partierne til et møde i begyndelsen af september. Den forelagde sine synspunkter med hensyn til, hvad der på det tidspunkt burde sættes ind til imødegåelse af valutavanskelighederne, og den indbød partierne til en forhåndsforhandling herom. Indbydelsen blev afvist; regeringen måtte komme med sine forslag her i folketinget, sagde man. Det gjorde den, og ved første behandling den 10. september afviste de ærede partier venstre og det konservative folkeparti pure enhver forhandling; man stillede mistillidsdagsorden; man ville have valg. Denne hensigt blev dog ikke nået, men alligevel opretholdt de to partier ikke alene afvisningen af at træde ind i forhandlinger; men man iagttog også en fuldkommen tavshed med hensyn til, hvad man selv ville; det vil være i frisk erindring, at de to partiers repræsentanter under udvalgsarbejdet konsekvent spillede rollerne som „de tavse danskere“. Man søgte at skabe den størst mulige mistillid omkring regeringen og de økonomiske forhold, og man talte uafledigt om folketingetsvalg og regeringsskifte som et universalmiddel, der alene kunne tilvejebringe en bedre økonomisk situation.

Vi nåede så frem til den nuværende fase